

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 524/2020
18.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Република Србија, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, против туженог Terra film АД за кинематографију у стечају Нови Сад, Футошка број 66, чији је пуномоћник Милош Галовић, адвокат у ..., ради излучења непокретности из стечајне масе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 4Пж 2428/19 од 06.08.2020. године, у седници већа одржаној 18. фебруара 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 4Пж 2428/19 од 06.08.2020. године **ОДБИЈА СЕ** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Привредни апелациони суд је донео пресуду 4Пж 2428/19 од 06.08.2020. године којом је одбио жалбе тужиоца и туженог и потврдио пресуду Привредног суда у Новом Саду П 462/2017 од 13.11.2018. године, исправљену решењем истог суда П 462/2017 од 05.02.2019. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиоца да се излуче из стечајне масе стечајног дужника, туженог, непокретности уписане у лист непокретности број .. КО ..., градско грађевинско земљиште и зграде – објекти на парцели број .., одређени у изреци првостепене пресуде, те је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Против наведене другостепене пресуде је тужилац изјавио благовремену и дозвољену ревизију, којом пресуду побија из свих законом предвиђених разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр 72/2011 ... и 18/2020) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда је донета без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Наводи ревизије да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку нису од значаја, јер таква повреда одредаба парничног поступка није законом предвиђен ревизијски разлог, по одредби члана 407. Закона о парничном поступку. У даљем се наводи ревизије тичу правилности утврђеног чињеничног стања и правилности примене материјалног права.

Тужба је заснована на наводима да је предметна непокретност стечена новчаним средствима у државној својини Републике Србије, која су обезбеђена у Буџету, делом за потребе Покрајинског фонда културе Војводине и самим тим и Самоуправне интересне заједнице културе Војводине, којим је средствима обезбеђена пословна зграда, почетна новчана средстава и ствари потребне за почетак рада туженог. Самоуправна интересна заједница културе Војводине је основала туженог, купила предметну зграду и дала је на коришћење туженом, те је у јавним књигама АД за кинематографију Terra film Нови Сад и уписан као корисник стварних права на непокретностима. Од оснивања до доношења Закона о делатностима од општег интереса у области културе („Сл. гласник РС“ бр. 49/92) Terra film ад Нови Сад финансиран је из буџета Покрајинског фонда културе АП Војводине. На основу тога тужилац сматра да су наведене непокретности у државној својини, сада јавној својини тужиоца и не могу бити предмет намирања поверилаца у стечајном поступку. Навод тужбе је и да се води парнични поступак код првостепеног суда под П.1121/2015 између истих парничних странака, ради утврђивања права власништва на истим стварима.

Према утврђеном чињеничном стању, у стечајном поступку који се води над туженим оспорен је излучни захтев тужиоца у односу на предметне непокретности. Тужени има уписано право власништва на предметним објектима – стамбеном објекту који се води као зграда културе, спратности Пр површине 308 м² и гаражи спратности Пр површине 52 м², који се налазе на парцели .., уписано у листу непокретности број .. КО Тужени је носилац права коришћења на градском грађевинском земљишту у државној својини на истој парцели.

Побијана пресуда је заснована на закључку да тужени никада није био јавна служба, и да тужилац није доказао да су предметне непокретности изграђене, или прибављене средствима у државној својини, нити да су стечене по основу улагања државног капитала у туженог. Предметне непокретности чиниле су улог у оснивању туженог од стране Самоуправне интересне заједнице. Првостепени суд је закључио да нису основани наводи тужиоца да су непокретности стечене новчаним средствима у државној својини тужиоца, обезбеђеним у буџету делом и за потребе Покрајинског фонда културе АП Војводина а самим тим и Самоуправне интересне заједнице Културе Војводине као купца зграде и градског грађевинског земљишта, који су пренети на коришћење правном претходнику стечајног дужника, овде туженог.

Код таквог стања ствари, другостепени суд сматра битном чињеницу да је тужени основан од стране Самоуправне интересне заједнице културе Аутономне покрајине Војводине, без учешћа тадашње друштвено-политичке заједнице Аутономне

покрајине Војводине и без улагања средстава државе по било ком основу, да су непокретности купљене средствима Самоуправне интересне заједнице културе Војводине, и пренете на туженог, те је потврдио првостепену пресуду. На ту битну чињеницу не утиче околност да је надлежност Самоуправне интересне заједнице преузела држава и министарство за одређену област.

Закон о самоуправним интересним заједницама културе („Службени гласник СРС“ број 48/74) предвидео је оснивање самоуправних интересних заједница у областима културе као делатности од посебног друштвеног интереса, а Закон о остваривању посебног друштвеног интереса у организацијама удруженог рада које обављају културне делатности („Службени гласник СРС“ бр.19/74) је предвидео да су организације удруженог рада у смислу тог закона и кинематографске организације. Тиме је обезбеђено да друштвена заједница врши одређени друштвени утицај у циљу да се те делатности врше на ефикасан, сталан и правилан начин у циљу задовољавања појединачних интереса грађана и организација односно општих интереса друштвене заједнице. И у односу на самоуправне интересне заједнице законом су предвиђени облици друштвеног утицаја на делатности или послове самоуправних интересних заједница који су проглашени законом за делатности или послове од посебног друштвеног интереса. Законом о самоуправним интересним заједницама („Службени лист САП Војводине“ 21/74 и 5/78) на који се позива и првостепени суд, је одређено из којих извора се образују средства заједнице културе, пре свега из доприноса из личних доходака и из доходака основних организација удруженог рада, а све ради задовољења потреба и интереса за обављањем одређених делатности. На принципу узајамности и солидарности, према тадашњој концепцији остваривања делатности од посебног друштвеног значаја, оствариване су личне и заједничке потребе и интереси у обављању ових делатности. Финансирање самоуправних интересних заједница, па тако и конкретно самоуправне интересне заједнице у области културе, обезбеђено је из оствареног дохотка у организацијама удруженог рада и другим заједницама, из личног дохотка и дохотка тих организација. Код таквог законом установљеног извора финансирања самоуправних интересних заједница у области културе, и код утврђеног чињеничног стања према коме није доказано да су у стицању конкретног основног средства за оснивање правног лица - туженог употребљена средства из републичког буџета, произилази за правилан закључак да предметне непокретности нису у државној својини, односно сада јавној својини тужиоца.

Према стању у списима предмета, правноснажном пресудом истог суда П 1121/2015 од 26.07.2016. године, потврђеном пресудом Привредног апелационог суда Пж 6786/16 од 01.02.2018. године, одбијен је тужбени захтев Републике Србије – Дирекције за имовину против туженог Terra film акционарско друштво за конематографију Нови Сад – у стечају, да се утврди удео државне својине Републике Србије од 100% у средствима које користи тужени, те да се одреди упис удела државне својине тужиоца у том проценту у свим јавним књигама које воде евиденцију непокретне имовине, средстава и капитала.

Према одредбама члана 1. Закона о средствима у својини Републике Србије („Службени гласник РС“ број 53/95 ... 101/2005 - др. закон) у својини Републике Србије су и средства која су у складу са законом стечена, односно која стекну јавне службе (јавна предузећа, установе) и друге организације чији је оснивач Република, односно

територијалне јединице, осим средстава која користе организације обавезног социјалног осигурања и средстава која су према посебном закону у својини друге организације (став 1. тачка 2. подтачка 3.), даље и ствари изграђене, односно прибављене средствима у државној својини (тачка 3.) и средства односно приходи остварени по основу улагања државног капитала у предузећа и друге организације (тачка 4). Како је утврђено да зграде нису прибављене средствима у државној својини већ из других извора средстава самоуправне интересне заједнице, нити је тужени јавна служба (јавно предузеће или установа) произилази закључак да предметни објекти, зграда и гаража нису у државној својини. Да је то тако, произилази и из стања уписа права својине на објектима у евиденцији непокретности, имајући у виду да према одредби члана 47. истог Закона, непокретности које су на основу закона донетих до дана ступања на снагу тог Закона прешле у државну својину, као и непокретности које на дан ступања на снагу тог Закона као средства у државној својини користе јавне службе и друге организације из члана 1. тачка 2. подтачка 3. тог Закона, исти настављају да користе и њима располажу у складу са тим и посебним законом, с тим што се у јавној књизи о евиденцији непокретности и права на њима као власник на непокретности уписује Република Србија, а орган односно организација која користи непокретности – као носилац права коришћења односно корисник непокретности. Такође, произилази и из исхода поменутог парничног поступка, у смислу одредаба члана 48. наведеног Закона.

Према одредби члана 2. став 2. наведеног Закона, режим грађевинског земљишта у државној својини уређује се посебним законом.

Према одредби члана 102. Закона о планирању и изградњи, право коришћења на грађевинском земљишту претвара се у право својине без накнаде (став 1.). Одредба тог става не примењује се на лица чији су положај, права и обавезе уређене законом којим се уређује претварања права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду (став 9.). Према одредбама Закона о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду, из члана 1., лица носиоци права коришћења на грађевинском земљишту који остварују право за претварање права коришћења у право својине на грађевинском земљишту су и лица која су била или јесу привредна друштва и друга правна лица која су приватизована на основу закона којима се уређује приватизација, стечајни и извршни поступак, као и њихови правни следбеници у статусном смислу (тачка 1.) и друштвена предузећа, носиоци права коришћења на грађевинском земљишту (тачка 4.). Како је тужени акционарско друштво, то произилази да се ради о друштву из члана 1. став 1. тачка 1., наведеног закона. У поступку није истицано да је тужени поднео захтев за конверзију права коришћења на грађевинском земљишту у право својине. Произилази да је грађевинско земљиште на предметним парцелама и даље у јавној својини Републике Србије. Међутим, по одредби члана 101. Закона о стечајном поступку право коришћења које тужени има уписано у јавним књигама на грађевинском земљишту које представља парцелу број .., такође је имовина стечајног дужника и улази у стечајну масу. Стога нема основа ни за излучење земљишта из стечајне масе, у смислу одредбе члана 50. Закона о стечају.

Даља судбина јавне својине на предметним парцелама као грађевинском земљишту зависиће од захтева за конверзију.

То су разлози због којих је одлучено као у изреци, по одредби члана 414. Закона о парничном поступку. Захтев туженог за накнаду трошкова поводом одговора на ревизију одбијен је јер тај трошак није потребан за одлучивање о ревизији, применом одредбе члана 154. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић